

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 221.478 van 22 november 2012
in de zaak A. 205.639/IX-7757**

In zake: Eric BROECKX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Iris Exelmans
kantoor houdend te 3290 Diest
Koning Albertstraat 33
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister van
Binnenlandse Zaken
die woonplaats kiest bij
de federale politie DGS/DSJ
gevestigd te 1050 Brussel
Fritz Toussaintstraat 8

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 30 juni 2012, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 3 mei 2012 waarbij aan Eric Broeckx de zware tuchtstraf van de inhouding van 6% van de wedde gedurende twee maanden wordt opgelegd.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

Auditeur Marijke Van Limbergen heeft een verslag opgesteld.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 24 september 2012.

Staatsraad Bert Thys heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Iris Exelmans, die verschijnt voor de verzoeker, en adviseur Els Van Rossem, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Marijke Van Limbergen heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De verzoeker is commissaris van politie bij de federale gerechtelijke politie Antwerpen.

3.2. Op 18 oktober 2010 wordt de directeur-generaal van de federale gerechtelijke politie, die de gewone tuchtoverheid van de verzoeker is, ervan in kennis gesteld dat ten laste van de verzoeker een proces-verbaal werd opgesteld voor feiten gekwalificeerd als valsheid in geschrifte.

3.3. Met een brief van 20 oktober 2010 vraagt de gewone tuchtoverheid aan de procureur des Konings te Antwerpen inlichtingen over de stand van het informatieonderzoek, alsook – zodra mogelijk – een afschrift van “alle gerechtelijke documenten betreffende dit dossier”.

3.4. Met een brief van 21 maart 2011 bezorgt de procureur des Konings aan de gewone tuchtoverheid een afschrift van verzoekers dossier en

verleent hij toestemming om de desbetreffende stukken aan te wenden voor tuchtrechtelijke doeleinden. De procureur vermeldt voorts dat het dossier zonder gevolg werd geklasseerd omwille van “wanverhouding gevolgen van strafvervolgning – maatschappelijke verstoring”.

3.5. Op 11 mei 2011 beslist de gewone tuchtoverheid om de minister van Binnenlandse Zaken als hogere tuchtoverheid te adiëren.

3.6. Op 26 mei 2011 neemt de verzoeker kennis van het inleidend verslag van de hogere tuchtoverheid van 24 mei 2011.

In dit verslag stelt de minister dat de aan de verzoeker ten laste gelegde feiten het volgende tuchtvergriep kunnen uitmaken:

“[...] zijn dienstverplichtingen niet te zijn nagekomen doordat hij meermaals hetzij:

- forfaitaire dienstprestaties (ziekteverlof) heeft aangerekend in strijd met de reglementering;
- onzorgvuldig is geweest bij het aanrekenen van zijn dienstprestaties wat tot gevolg heeft gehad dat dienstprestaties – hoe miniem die ook moge zijn geweest – werden aangerekend, terwijl hij als lesgever – met recht op een specifieke toelage –, met rust was op het ogenblik van de vastgestelde tekortkomingen”.

De minister stelt dat zij overweegt om aan de verzoeker de zware tuchtstraf van de inhouding van 10% van de wedde gedurende twee maanden op te leggen en dat deze tuchtstraf – indien ze door de verzoeker wordt aanvaard – zal kunnen worden uitgevoerd door het verrichten van bijkomende niet-bezoldigde prestaties voor een duur van 30 uren.

3.7. Op 22 juni 2011 dient de verzoeker een verweerschrift in.

3.8. Op 29 juni 2011 wordt de verzoeker, bijgestaan door zijn raadvrouw, gehoord.

3.9. Na confrontatie met een getuige op 31 augustus 2011, dient de verzoeker op 6 september 2011 andermaal een verweerschrift in.

3.10. Op 26 september 2011 richt de minister van Binnenlandse Zaken een “verzoek om eensluidend advies” tot de minister van Justitie.

3.11. Op 3 oktober 2011 verleent de minister van Justitie zijn “eensluidend advies”.

3.12. Op 4 oktober 2011 formuleert de minister van Binnenlandse Zaken het voorstel om aan de verzoeker de zware tuchtstraf van de inhouding van 8% van de wedde gedurende twee maanden op te leggen. De minister voegt eraan toe dat deze tuchtstraf – indien ze door de verzoeker wordt aanvaard – zal kunnen worden uitgevoerd door het verrichten van bijkomende niet-bezoldigde prestaties voor een duur van 24 uren.

3.13. Met een brief van 13 oktober 2011 dient de verzoeker bij de tuchtraad een verzoek tot heroverweging in.

3.14. Op 14 december 2011 heeft de hoorzitting voor de tuchtraad plaats.

Op 11 januari 2012 verleent de inspecteur-generaal van de Algemene Inspectie van de federale politie en van de lokale politie zijn advies. Dit advies wordt neergelegd op de zitting van de tuchtraad van 23 januari 2012.

3.15. Op 22 februari 2012 geeft de tuchtraad zijn advies. De tuchtraad is van oordeel dat de feiten verjaard zijn, dat, aangenomen dat de feiten niet verjaard zouden zijn, de tuchtoverheid geacht wordt af te zien van vervolging ingevolge het onweerlegbare wettelijke vermoeden bepaald in artikel 38*sexies*, vierde lid, van de tuchtwet, nu zij heeft nagelaten advies te vragen aan de minister van Justitie binnen de termijn bepaald in artikel 38*sexies*, eerste lid, van de

tuchtwet, en dat, aangenomen dat de feiten niet verjaard zouden zijn en de tuchtoverheid niet geacht zou worden af te zien van vervolging, de tenlasteleggingen ofwel niet bewezen zijn ofwel niet aan de verzoeker kunnen worden toegerekend.

3.16. Op 28 maart 2012 krijgt de verzoeker kennis van de intentie van de tuchtoverheid om van het advies van de tuchtraad af te wijken.

3.17. Op 6 april 2012 dient de verzoeker een verweerschrift in.

3.18. Op 3 mei 2012 beslist de minister van Binnenlandse Zaken om aan de verzoeker de zware tuchtstraf van de inhouding van 6% van de wedde gedurende twee maanden op te leggen. De minister voegt eraan toe dat deze tuchtstraf – indien ze door de verzoeker wordt aanvaard – zal kunnen worden uitgevoerd door het verrichten van bijkomende niet-bezoldigde prestaties voor een duur van 18 uren.

Dit is de bestreden beslissing.

Ze wordt op 7 mei 2012 aan de verzoeker ter kennis gebracht.

IV. Onderzoek van de vordering

4. Overeenkomstig artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Standpunt van de partijen

5. De verzoeker voert aan dat hij door de bestreden beslissing niet enkel financieel, maar vooral emotioneel wordt getroffen. Hij stelt psychisch enorm te hebben geleden door het aanslepende tuchtonderzoek. Voorts wordt volgens de verzoeker zijn imago te grabbel gegooid en blijft de negatieve sfeer rond zijn persoon hangen zolang er geen eindbeslissing is genomen waaruit blijkt dat hij geen fouten heeft gemaakt. Dit heeft – zo stelt de verzoeker – “enorme gevolgen voor zijn geloofwaardigheid en kredietwaardigheid binnen het politielandschap”. De bestreden beslissing zal door zijn collega’s, maar ook door derden, waaronder leden van het parket en de magistratuur, als een bewijs worden gezien van ernstige tekortkomingen, hetgeen zijn eer en reputatie onherstelbaar zal beschadigen. Bovendien worden door de opgelegde tuchtstraf zijn kansen op een andere tewerkstelling geschaad, zodat zijn carrière “volledig gebroken wordt”. Ten slotte stelt de verzoeker dat zijn psychische toestand door de bestreden beslissing wordt ondermijnd en legt hij een medisch attest voor met het oog op het bewijs van “zijn psychische schade”.

6. De verwerende partij antwoordt dat de aan de verzoeker opgelegde tuchtstraf inmiddels werd uitgevoerd door de reeds gepresteerde overuren met 18 uren te verminderen. De verwerende partij wijst er tevens op dat de Raad van State reeds eerder heeft geoordeeld dat de tuchtstraf van de terugzetting in weddeschaal geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel berokkent, terwijl in dit geval aan de verzoeker een minder zware tuchtstraf wordt opgelegd. Wat het aangevoerde morele nadeel betreft, stelt de verwerende partij dat dit nadeel zal worden hersteld door de morele genoegdoening die het eventueel later tussen te komen vernietigingsarrest zal verschaffen.

7. Ter terechtzitting betwist de verzoeker dat de opgelegde tuchtstraf met zijn instemming reeds zou zijn uitgevoerd.

Beoordeling

8. De verzoeker voert een financieel en een moreel nadeel aan.
9. Met betrekking tot het aangevoerde financiële nadeel, moet worden vastgesteld dat de verzoeker geen enkel concreet gegeven daarover verstrekt.

Een financieel nadeel is in principe berekenbaar en dus herstelbaar na een vernietigingsarrest. Het zal alleen ernstig én moeilijk te herstellen zijn wanneer de financiële impact van de bestreden beslissing dermate groot is dat de levensstandaard van de betrokkene drastisch erdoor zou worden verlaagd en zijn bestaanszekerheid in het gedrang zou komen. De verzoeker toont niet aan en beweert zelfs niet dat dit bij hem het geval zou zijn ingevolge de opgelegde inhouding van 6% van zijn wedde gedurende twee maanden.

10. Met betrekking tot het aangevoerde morele nadeel, dient te worden opgemerkt dat een moreel nadeel in de regel niet moeilijk te herstellen is en, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, kan worden goedgeemaakt door de morele genoegdoening die een met terugwerkende kracht geldend vernietigingsarrest verleent.

De verzoeker verwijst naar de ondermijning van zijn psychische toestand, zoals die zou moeten blijken uit het door hem voorgelegde medische attest. Nog daargelaten dat dit medische attest blijkt te dateren van vóór de bestreden beslissing en betrekking heeft op de toen nog aan de gang zijnde tuchtprocedure, brengt de verzoeker hoe dan ook geen enkel concreet gegeven aan dat tot het besluit noopt dat het aangevoerde nadeel, met name de psychische belasting die hij door de bestreden beslissing en het tuchtonderzoek waarop ze steunt te verwerken krijgt, zodanig ernstig is dat het niet zou kunnen worden goedgeemaakt door de morele genoegdoening die zou worden verleend door een eventueel vernietigingsarrest.

Ter staving van het morele nadeel dat hij beweert te lijden, verwijst de verzoeker voorts naar de omstandigheid dat “zijn imago te grabbel [wordt] gegooid” en naar de beschadiging van zijn eer en reputatie omdat hij ook derden, waaronder leden van het parket en de magistratuur, in kennis heeft moeten stellen “van hetgeen hem overkomen is”, aangezien er een klacht tegen hem werd ingediend, en de opgelegde tuchtstraf aldus door deze derden zal worden beschouwd als een bewijs van ernstige tekortkomingen.

In dit verband moet evenwel worden opgemerkt dat de opgelegde tuchtstraf van de inhouding van wedde als zodanig louter binnen verzoekers dienst uitvoering krijgt en dat in beginsel niemand anders daarmee te maken heeft. De omstandigheid dat de verzoeker derden, waaronder leden van het parket en de magistratuur, op de hoogte zou hebben moeten brengen van de situatie, is niet het gevolg van de bestreden beslissing, maar wel van het strafrechtelijk onderzoek dat tegen hem werd gevoerd naar aanleiding van de hem ten laste gelegde feiten.

Voor zover de verzoeker aanvoert dat zijn moreel gezag ten aanzien van collega's wordt aangetast, blijkt uit niets dat deze beweerde aantasting ernstig en moeilijk te herstellen is.

Dat de opgelegde tuchtstraf de verzoeker alle kansen op een andere tewerkstelling ontnemt en “zijn carrière volledig [breekt]” is een loutere bewering die evenmin door enig concreet gegeven wordt gestaafd.

11. Uit wat voorafgaat volgt dat de verzoeker niet aantoonde ingevolge de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te kunnen lijden.

12. Bijgevolg is niet voldaan aan alvast één van de twee cumulatieve grondvoorwaarden voor het bevelen van de schorsing, bepaald in artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing te verwerpen.

BESLISSING

De Raad van State verwerpt de vordering.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 22 november 2012, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

Bert Thys,	staatsraad, waarnemend voorzitter,
bijgestaan door	
Tiny Temmerman,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Tiny Temmerman

Bert Thys